

איתופאדה. שנתיים. ועוד

פינצי היא מה שקרוי מנהלת אישית. למעסיק שלה, יהורם גאון, היא קוראת, כמו כל החברים שלו, יורם. תנסי, אני אומר לה. ראשות עיריית-

אתה יודע, אומרת פינצי, שירם מת? כוון לרוץ לראשות עיריית ירושלים? זאת תהיה רשימה אפוליטית. אז אני לא בטוחה שהוא ירצה לדבר.

שברחוב נאצר כעוה. הקצרות מלישכת-הרמטכ"ל הקליטו את הדיונים, וכל המשתתפים יקבלו את תעתיקי השיחות. הצבא, שהיה כיוס-העיון, זה לא רק אהוד ברק, סגן הרמטכ"ל שהגיע לאוני-ברסיטה בלי מדרהאלוף, שנראה נערי כרגיל, ושגם התנהג בעליונות רבה. הצבא שהיה כיוס-העיון הוא גם סגן-אלוף ז', מפקד גרוד-סיוור במילואים, שניצל את האירוע כדי לשבץ את הגרוד שלו בתעסוקה המתוכננת לשנת-העבודה הצה"לית הקרובה. אני מכיר את סגן אלוף ז'. הוא חתם על העצומה לשיחרור אייבי נתן מהכלא, והצביע עבור ר"ץ. כאן, באולם בר-שירה, הוא מתאם עם כמה קצינים את השרות שלו כאנטי-פארה.

להתחמק? להיפרך! אני דואג שהגרוד ישתבץ לתעסוקה בשטחים.

למה? כי אני מרגיש שאני מוכרח לעבור את זה.

לשמור על טוהר החיילים? לא. זה לא זה. אני פשוט מרגיש שאני מוכרח להיות שם. זה חלק מהישראליות שלי, אתה יודע.

מפקד-גרוד במילואים איננו איש-מילור-אים רגיל. מינוי כזה מחייב חיים בשני עולמות מקבילים, לאורך השנה כולה. החיים באורחות ובצה"ל. מה שהאינתיפאדה עשתה לז', זה די ברור — אולי מפני שהוא כאמת חצי איש-צבא. האורחים, אלה שמחזיק לטווח-האבן, הנתונים רק להשפעת התיקשורת, מגיבים אחרת.

עמי שמר מאוד שמחה ששואלים לדעתי, ויש לה גם דיעה ברורה ונחרצת בעני-

הגינת האינתיפאדה התחילו ביום החמישי. המרכז למחקרים אסטרטגיים על-שם יפה. בראשותו של האלוף (מיל') אהרון יריב, ערך על כך יום-עיון. עם הרמטכ"ל ועם שרה-ביטחון, עם אהוד יערי ועיתונאי-החוק, עם שמואל גורן ויורם פרי. את הצד הערבי כיוס-העיון הארוך ייצגו הר"ר אחמד טיבי, ערבי אזרחי-ישראל, שערך מחקר על השפעת האינתיפאדה על הערבים בישראל, והארוך ג'מיל חמאר, כתבו של השוועות טיים שגר בכית-לחם, שסיפר למאות קציני-צה"ל שגרשו את אולם בר-שירה. אך נראית האינתיפאדה בעיני תושבי השטחים. ערביי-ישראלי ועיתונאי מהשטחים, שמשקיעו והגוף האמריקאי שהוא עובד עבורו נותנים לו לגיטימציה.

מנהיגים מהשטחים לא נראו בכנס הזה, אבל גם מנהיגים ישראליים לא היו שם. רק צבא, ותיקשורת, ופרופסורה רלוונטית. משה (וחצי) לוי, בנ"נים קיבוצניקיים, לא הסכים, כהרגלו מאז השיחרור, לענות לעיתונאים. אבל הוא היה שם, אולי מפני שהבן שלו עובד במרכז של יריב, ואולי מפני שסתם רצה ליהנות מההתפתחויות של דן שומרון, שהבטיח לנוכחים שצה"ל משקיע רק ארבעה אחוזים מזמנו באינתיפאדה.

רק בדמיון העיתונאי נראית עוגת יום-ההולדת של האינתיפאדה כמו צמיג בוער, שעליו שלושה נרות-נשמה. השבוע שבו חל יום-השנה גבה מחיר ועום מאוד. שני הרוגים כיוס-השבת, שנורו בידי חיילים, עוד שלושה שנהרגו כיום הראשון. צעיר עותי שנורה למות על-ידי אורחים ישראליים, ערבי שמת מיריות בחברון וערבי עותי שנמצא תלוי במעצר. השליטנות מסרו שהעותי התאכר. אולי בגלל התקף של יסורי-חטה על איש-

יהורם גאון עסוק. נעמי שמר תכתוב

לעיתון — בבוא העת. לשמואל וילוז'ני

יש דיעה, אבל היא סודית. וסגן-אלוף ז'

דוגל בשלום אבל רוצה שהגרוד שלו

ייכנס לשטחים. מה קורה לישראלים?

יונתן שם-אור. צילמה: ענת סרגוסטי

השב"כ שדרס לפני כמה שבועות. זהו מחיר שבועי שאינו יוצא-דופן, והשיחות שנערכו לצורך כתיבה זו — שיחות, לא מישאל — מצביעות על תופעה אחידה: האינתיפאדה לא נקלטה בתודעה הציבורית הישראלית. היא נתפסת, בדרר-כלל, כנושא פוליטי שנוי-במחלוקת, שמוטב שלא להביע דיעה ברורה לגביו. רק הצבא מתייחס אל האינתיפאדה. ובעצם, כמו שתמיד קורה, הוא נשאר לכדור. ולכן הצבא הגיע ליום העיון באולם בר-שירה.

הצבא, שמילא את מיגרשיה-חנייה ב"קמפוס במכונית-הפזז הקטנות ובמכוניות הסיירה של הקצונה הבכירה, גילה התעניינות שקטה בריונים. רק פה ושם נתפס איזה אלוף-מישנה מנמנם, מנסה להחזיר לעצמו את השעות הארוכות שבהן תיכנן הסתערות של חיילים מחפשים לערבים על רעוליה-הפנים

השב"כ שדרס לפני כמה שבועות. זהו מחיר שבועי שאינו יוצא-דופן, והשיחות שנערכו לצורך כתיבה זו — שיחות, לא מישאל — מצביעות על תופעה אחידה: האינתיפאדה לא נקלטה בתודעה הציבורית הישראלית. היא נתפסת, בדרר-כלל, כנושא פוליטי שנוי-במחלוקת, שמוטב שלא להביע דיעה ברורה לגביו. רק הצבא מתייחס אל האינתיפאדה. ובעצם, כמו שתמיד קורה, הוא נשאר לכדור. ולכן הצבא הגיע ליום העיון באולם בר-שירה.

הצבא, שמילא את מיגרשיה-חנייה ב"קמפוס במכונית-הפזז הקטנות ובמכוניות הסיירה של הקצונה הבכירה, גילה התעניינות שקטה בריונים. רק פה ושם נתפס איזה אלוף-מישנה מנמנם, מנסה להחזיר לעצמו את השעות הארוכות שבהן תיכנן הסתערות של חיילים מחפשים לערבים על רעוליה-הפנים

השב"כ שדרס לפני כמה שבועות. זהו מחיר שבועי שאינו יוצא-דופן, והשיחות שנערכו לצורך כתיבה זו — שיחות, לא מישאל — מצביעות על תופעה אחידה: האינתיפאדה לא נקלטה בתודעה הציבורית הישראלית. היא נתפסת, בדרר-כלל, כנושא פוליטי שנוי-במחלוקת, שמוטב שלא להביע דיעה ברורה לגביו. רק הצבא מתייחס אל האינתיפאדה. ובעצם, כמו שתמיד קורה, הוא נשאר לכדור. ולכן הצבא הגיע ליום העיון באולם בר-שירה.